

(Tomáš Kočko & Orchestr – křest alba Koleda, 10. prosince 2009, Praha, Divadlo za plotem)

Je to vlastně z určitého pohledu docela prvorepublikově noblesní divadelní sál se slušnou kapacitou. V poslední době se z něj ale hudba trochu vytratila: z důvodů rozličných, mezi kterými jistě vévodí nedobrá dostupnost. 10. prosince ale dostal šanci – jak se v závěru akce její protagonista přiznal, proto, že narychlo pro pražskou zastávku své šňůry jiný sál nesehnal. A my, co jsme se přišli do bohnického Divadla za plotem podívat, jak **Tomáš Kočko** křtí své nové vánoční album

Koleda

, jsme zažili tento sál slušně zaplněný převážně mladým, zjevně poučeným a muzikanty vpřed ženoucím publikem.

Koncert mě přilákal mimo jiné tím, že z předlouhé řady vystoupení konajících se před Vánoci a tvářících se (dnes už, pravda, ne vždy) jako „vánoční koncert“, zde bylo jasné, že opravdu uslyšíme vánoční repertoár. Co se mi zdálo před začátkem záhadné, bylo jak pokrýt celovečerní vánoční koncert jedenáctipísničkovým vánočním albem o délce (bez bonusu) 47 a půl minuty. (A to ještě na nejdelší kousek, desetiminutové přepracování koledy *Nesem vám noviny* nazvané

Rozjímejte

nedošlo.) Šlo to v pohodě: začalo se poněkud později (pozdě příchozí děkují...) a Tomáš se po celou dobu s chutí věnoval mluvenému slovu – vždy k věci, tedy k Vánocům, písničkám či obecně muzice. Křest alba Koleda byl proveden medovinou a taky se s ním nikam zvlášť nespěchalo: kmotr

Radovan Lipus

přednesl krásnou básničku, kterou si pro tuto příležitost napsal, a pak si s ním Tomáš Kočko povídal na téma Lipusem režírovaného seriálu

Šumná města

. A hlavně poté, co skončil blok z alba Koledy, prohlásil Tomáš, že „následují písničky, které máte nejradši“ (vůbec se po celou dobu obracel k publiku jako k velkým zasvěcencům a spřízněncům – a zdálo se, že do značné míry právem). Následovalo sedm kousků (včetně dvou předavků), které si nejlépe vedou v hlasování na Kočkově webu, většinou písniček z alb

Poplór

a

Do tanca!

(

Severská

,

Ruská

,

A když bylo před kostelem

,

Koberští synci

,

Zbojnický zvrtek

...).

Nicméně jádrem koncertu byly opravdu koledy z Koled. V jejich bookletu protagonista tvrdí, že „obě tradice (předkřesťanská-antická a křesťanská) se prolínají a obě jsou, jak ve své původní podobě, tak ve svém pohansko-křesťanském prolnutí, součástí našich dějin.“ A protože mu na tomto „smíšeném“ vyladění desky i repertoáru záleželo a písně z předkřesťanské éry se nám jaksí nedochovaly, tak si aspoň dvě sám složil: *Hej, Koleda!* a *Kračún* (staroslověnský výraz pro Vánoce, přesněji asi pro svátek zimního slunovratu). Většina koled byla ale křesťanských, lidových – slyšeli jsme nejprofláklejší-dětské (

Co zpíval Josef aneb Pásli ovce Valaši

), koledy dostatečně známé (

Den přeslavný

,

Byla cesta

,

Kristus Pán se narodil

...) i takové, u kterých byl Tomáš Kočko tak trochu i objevitel (

Tak sem sobě

,

Ondrašku s Juraškem

). Velkým zážitkem byla

Teče vodička

, zpívaná jen s cimbálem. Na desce trochu moc nenápadná, na pódiu rozsvícená zásluhou charismatu (celý večer) dobře zpívajícího Kočka i hostující cimbalistky

Michaely Lipárové

. Ta doplnila Orchestr (Helena Macháčková, Libuše Černá, Kamil Medvěd Tománek, Petr Třaroch Hladík), takže jsme mohli slyšet v podstatě vše, jak je to na desce – tedy kromě třeba dětského sboru, který mně opravdu nechyběl. Album Koleda je velmi slušná vánoční deska a její pražský křest byl (s dopomocí zvukaře Páji Lišáka Jindráka) velmi slušným předvánočním koncertem.

{deska 666}